

Arrest

nr. 109 580 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegeedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) . Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Aangaande artikel 5 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de schending hiervan slechts in de hoofding van haar middel aanhaalt, doch dat zij nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling precies zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

In het kader van artikel 3 van het EVRM beperkt zij zich tot algemene verwijzingen en theoretische uiteenzettingen, die echter niet volstaan, daar de verzoekende partij enig verband met haar persoon moet aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. In dit kader volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet. Evenmin als de verwijzing naar algemene rapporten. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Tevens wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in navolging van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij heeft uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 89 621 van 12 oktober 2012. Daarenboven heeft de bestreden beslissing enkel tot gevolg dat de verzoekende partij, het grondgebied van de in de beslissing vermelde st(a)at(en) dient te verlaten, maar dwingt de verzoekende partij niet om naar haar land van herkomst terug te keren.

Waar de verzoekende partij tevens in het kader van artikel 3 van het EVRM verwijst naar haar medische situatie en het gegeven dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die 'lopende' is, wordt erop gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat op 19 november 2012 dergelijke aanvraag werd ingediend. Er kan echter op gewezen worden dat een hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschoort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Bovendien belet niets de verzoekende partij, om een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen gelet op haar medische toestand.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde

Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van dit artikel aantoont.

Het verdere en overige betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Er wordt tenslotte opgemerkt dat waar de verzoekende partij er in fine van haar verzoekschrift om verzoekt de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij, de verzoekende partij het voordeel van de pro deo wordt toegekend overeenkomstig artikel 9/1, 4° van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daar niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden overeenkomstig artikel 39/68, § 1, 1° van de vreemdelingenwet tot het verschuldigd zijn van het rolrecht, met name “de verzoekende partij geniet niet van het voordeel van de pro deo”, kunnen er bijgevolg - hoe dan ook - geen kosten ten laste gelegd worden van de verwerende partij.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 juni 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 6 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 27 mei 2012 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing een cassatieberoep hangende was en er een medische problematiek was in het kader van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar de commentaar van haar advocaat in de vorige zaken.

De verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.5 Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting van 6 augustus 2013 waarbij zij stelt dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing een cassatieberoep hangende was, er een medische problematiek was in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zij verwijst naar de commentaar van haar advocaat in de vorige zaken, kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Hierop werd immers reeds uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 27 mei 2013 zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest.

2.5.1 Waar de verzoekende partij er ter terechtzitting op duidt dat er een medische problematiek in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet was, wordt onderstreept dat in voormelde beschikking reeds uitdrukkelijk werd vastgesteld dat de verzoekende partij blijkens de stukken van het administratief dossier een dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend op 19 november 2012. Er kan slechts worden vastgesteld dat deze aanvraag dateert van ná de bestreden beslissing die reeds werd genomen op 17 oktober 2012. Het kan de verwerende partij aldus hoe dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Hierbij wordt nog opgemerkt dat de verzoekende partij minstens niet aantoonbaar dat één en ander anders is verlopen, of nog, daarnaast nog een dergelijke aanvraag te hebben ingediend. Tevens wordt erop geduid, -zoals tevens in de beschikking wordt aangegeven -, dat niets een ernstige zieke vreemdeling verhindert om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het louter opnieuw aanhalen van het argument dat er “*een medische problematiek was in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet*”, kan aldus bezwaarlijk met nuttig gevolg worden opgeworpen.

2.5.2 Waar de verzoekende partij hierbij aangeeft te verwijzen naar wat haar advocaat in vorige zaken zoals weergegeven op het zittingsblad met de rolstelling van huidige terechtzitting van 6 augustus 2013 al gesteld heeft, wordt het volgende opgemerkt:

2.5.2.1 In de mate waarin wordt aangevoerd dat er een aanvraag op basis van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet lopende was, zij omwille van medische redenen niet in de mogelijkheid verkeert het land te verlaten en zij volhardt in de middelen zoals zij deze aanvoert in het verzoekschrift, waaronder de artikelen 3 en 5 van het EVRM, wordt voor wat betreft 'de lopende aanvraag op basis van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet' en de onmogelijkheid het land te verlaten omwille van medische redenen verwezen naar wat werd gesteld *sub* punt 2.5.1 van dit arrest. Wat betreft de mogelijkheid volgens de verzoekende partij steeds nieuwe medische elementen in te dienen, wordt herhaald dat zij niet aantoonbaar nog een dergelijke, dan wel nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen te hebben ingediend. Zij heeft zich beperkt tot het bijvoegen van een medisch attest in de bijlage van haar verzoekschrift, zonder meer, en de loutere stelling in het verzoekschrift, al dan niet naast voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet ingediend op 19 november 2012, dat "op datum van 29.03.2012 een verzoek tot medische regularisatie werd ingediend (...)".

Betreffende artikel 3 van het EVRM werd in de beschikking van 27 mei 2013 uitdrukkelijk aangegeven dat algemene verwijzingen, theoretische uiteenzettingen en een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst, onder meer bij verwijzing naar algemene rapporten, in het kader van artikel 3 van het EVRM niet volstaan, daar zij enig verband met haar persoon aannemelijk dient te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. In de mate waarin zij hierbij verwijst naar haar medische problematiek, wordt wederom verwezen naar hetgeen *sub* punt 2.5.1 van dit arrest werd gesteld en kan te dezen slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een algemene verwijzing naar haar medische problematiek, waarbij zij in de bijlage van het verzoekschrift een medisch attest bijbracht, doch nergens heeft uiteengezet op welke manier de gegevens die hieruit zouden moeten blijken een begin van bewijs vormen voor een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Zij laat bij huidig betoog ter terechtzitting aldus nog steeds na enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM zou bestaan, dan wel maakt zij niet aannemelijk dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de door haar vermelde medische toestand, een schending van artikel 3 van het EVRM zou vormen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de verwerende partij volstaat niet om de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tasten. In de mate waarin de verzoekende partij bij dit betoog ter terechtzitting de Raad erom verzoekt haar verblijfssituatie opnieuw te beoordelen, dan wel haar recht op de toekenning van een bijzonder statuut, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie, dan wel de medische problematiek van de verzoekende partij, (opnieuw) ten gronde te beoordelen. Tenslotte werd er in de beschikking van 27 mei 2013 evenzeer op gewezen dat de verzoekende partij heeft nagelaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 5 van het EVRM precies zou schenden, zodat hier slechts kan worden herhaald dat dit aspect van haar betoog onontvankelijk is.

2.5.2.2 In de beschikking wordt erop geduid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij heeft uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 89 621 van 12 oktober 2012. In de mate waarin de verzoekende partij aanvoert als zou het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl de beroepstermijn loopt tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal niet kan en het bevel om het grondgebied te verlaten op ontijdige wijze werd gegeven, hetwelk een reden vormt om over te gaan tot annulatie, dient de Raad vast te stellen dat de asielprocedure van de verzoekende partij op negatieve wijze werd afgesloten alvorens de bestreden beslissing op 17 oktober 2012 werd genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat de asielprocedure op negatieve wijze werd beëindigd bij arrest van deze Raad én zij op dat tijdstip onregelmatig in België verbleef, overeenkomstig artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing op een ontijdige manier zou zijn gegeven, dan wel betekend, kan te dezen aldus bezwaarlijk worden gevolgd daar dit betoog feitelijke grondslag mist.

In de mate waarin de verzoekende partij hierbij een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing aanvoert, wordt overigens nog opgemerkt dat de kennisgeving van een beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt daar de kennisgeving op zich de rechtstoestand van de verzoekende partij niet wijzigt, noch beoogt te wijzigen. Hoe dan ook, een eventueel gebrek in de

betekening van een beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek van de verzoekende partij op de wijze van kennisgeving kan niet tot de nietigheid van de genomen beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

2.5.2.3 In de mate waarin de verzoekende partij aanvoert het niet eens te zijn met de analyse in de beschikking dat de minister of zijn gemachtigde geen marge zou hebben bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten en zij aldus aangeeft te blijven volharden in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift, dient gesteld dat de loutere stelling het niet eens te zijn met de analyse in de beschikking daaraan geen afbreuk kan doen. Tevens wordt verwezen naar hetgeen *sub* punt 2.4 van dit arrest wordt gesteld.

2.5.2.4 In de mate waarin de verzoekende partij nog duidt op het nut op te komen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten daar bij het niet uitvoeren van een bevel een inreisverbod wordt opgelegd, voert zij slechts een hypothetisch, onrechtstreeks belang aan. Met een verwijzing naar het loutere feit zich in een onzekere, precaire situatie te bevinden, toont de verzoekende partij niet aan over het vereiste belang te beschikken.

2.5.3 Waar de verzoekende partij nog verwijst naar het cassatieberoep, hangende “*op het ogenblik van de bestreden beslissing*”, wordt vooreerst opgemerkt dat de bestreden beslissing dateert van 17 oktober 2012 terwijl de verzoekende partij slechts op 19 november 2012 een cassatieberoep bij de Raad van State heeft ingediend. Daarnaast kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij deze kritiek, daar het cassatieberoep bij beschikking van 4 december 2012 met nummer 9282 niet-toelaatbaar werd verklaard.

2.6 De verzoekende partij gaat geheel niet in op de overige gronden van voormelde beschikking.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de middelen reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 27 mei 2013 werd aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond ten aanzien van de middelen dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 7 en 9^{ter} van de vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair play-beginsel, van de “*beginselen (van) behoorlijk bestuur*”, en van de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,	kamervoorzitter,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET